

Hvorfor trenger vi en bekjennelse?

Av Jan Bygstad.

Tale på Klepp Bedehus, 01. mai 2001.

Når vi skal ha for oss et tema som dette, kan vi neppe ha noe bedre utgangspunkt enn i den store bekjennelse Peter avlegger på sine egne og de øvrige disiplenes vegne (slik vi hører det i Matt 16). Foranledningen er her at Jesus har stilt disiplene spørsmålet "Hvem sier folk at jeg er?", hvorpå han får til svar at noen sier det ene og andre noe annet. Jesus spør da Peter videre: "Men dere, hvem sier dere at jeg er?" Da er det vi hører Peter si:

Du er Messias, den levende Guds sønn. (Mt 16,16)

På dette svarer Jesus så:

Salig er du, Simon, Jonas' sønn! For det er ikke kjøtt og blod som har åpenbaret dette for deg, men min Far i himmelen. Jeg sier deg at du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet, og dødsrikets porter skal ikke få makt over den. (Mt 16,17f).

Det vi her hører, er altså hvordan Peter avlegger sin store bekjennelse, en bekjennelse vi med rette kan kalle *den kristne urbekjennelse*. Dette er den bekjennelse som all senere bekjennelse til Kristi person og til Kristi navn, vokser ut av. Av Jesu svar på Peters ord, ser vi at han tillegger denne bekjennelsen den aller største vekt. For etter at Jesus har pekt på hva som er kilden til Peters bekjennelse - nemlig at Jesu Kristi Fader har åpenbart dette - sier Jesus at "Du er Peter, og på denne klippe vil jeg bygge min menighet".

Spørsmålet er nå: Hva slags klippe er det Jesus vil bygge sin menighet på? Svaret lyder: Ikke Peters person, men Peters bekjennelse. Det Jesus her sier, ser vi i grunnteksten er et ordspill. Dersom det var Peters person som var klippen, har paven i Rom rett, som nettopp bygger sine krav på å være kirkens hode og "Kristi stedfortreder" på dette ordet. Men Peters person er en altfor skrøpelig grunnvoll å bygge på. Det ser vi ikke minst av hvordan Peter gang på gang faller og feiler. Ja, det går bare en liten stund etter det vi her har hørt, så gir Peter seg i overmott til å skulle irettesette den Herre Jesus. Kanskje Peters overmott til og med hentet næring av disse Jesu ord! Og så må Jesus refse ham skarpt: "Vik bak meg Satan! For du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører mennesker til". Senere hører vi hvordan han fornekter sin Herre tre ganger natt til Langfredag. Kingo synger virkelig med rette nettopp med utgangspunkt i hendelsene denne natten: "Store helgener også have Adams kjød og klæder på -". Også Herrens fremste og største tjenere har del i den samme synd og skrøpelighet som bor i våre hjerter. Et menneske er ikke noe å bygge Guds rike på, om han enn var aldri så stor og var nådd aldri så langt i helliggjørelse eller erkjennelse. At saken heller ikke stilte seg annerledes etter Pinsedagen, ser vi av at

Peter også feiler og faller i Antiokia (Gal 2,11ff), hvorpå Paulus må irettesette ham skarpt ”i alles påhør”, - ikke privat og under fire øyne, men offentlig.

Nei, klippen som den kristne menighet er bygget på, er Peters bekjennelse. Navnet Peter betyr jo ”klippe”. Og ordspillet som Jesus lager i dette bibelordet går ut på følgende: Han sier: ”Jeg sier deg at du er Peter - på gresk *petros* (som betyr *klippe*) - og på *denne klippe* - og her brukes en annen form av ordet - nemlig *petra* - vil jeg bygge - -”. Ved at ordets grammatiske form er en annen, får vi en tydelig pekepinn mot at det Jesus sikter til her er *den bekjennelse* Peter har avlagt. Dét er hva den kristne menighet bygger på, og dette er den kristne menighets særlige kjennetegn, og som gjør den til Kristi menighet *til forskjell fra* enhver annen tro eller religion i vår verden. Bekjennelsen er altså både klippegrunnen under Kristi menighet, samtidig som den er det som setter skille.

Ordene *bekjenne* og *bekjennelse* brukes hyppig i Det nye testamente. Begrepet anvendes i to hovedsammenhenger. For det første brukes det om å *bekjenne synd*, slik vi eksempelvis hører i første Johannes' brev:

Dersom vi *bekjenner* våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet. (1Joh 1,9)

Dernest brukes ordet i den betydning vi har møtt det i Matteus 16, altså om å *bekjenne Kristi navn*.

Det greske ordet for å bekjenne betyr bokstavelig *å si det samme som*, nemlig som en annen har sagt fore. Når vi altså i kristen mening bekjenner, da gjør vi den akt at vi *sier det samme som Gud har sagt fore i sitt ord!* Nå taler Guds ord til oss på to måter, i lov og evangelium. Når jeg da bekjenner mine synder, da sier jeg det samme om meg selv som Gud har sagt fore i sitt ord når han taler i sin hellige lov og peker på min synd. Når jeg bekjenner troen, bekjenner Kristi navn, da sier jeg det samme som Gud har sagt for i sitt ord når han har forkynt meg evangeliet om sinn Sønn og hva han har gjort. Slik ser vi at NTs bruk av ordet bekjenne svarer nøyte til hvordan Guds ord taler i lov og evangelium.

Bekjennelsen har den aller største betydning når det gjelder det kristne livet. Jesus sier sågar at hele vår evige skjebne står og faller med hva vi bekjenner. Her vil vi bare peke på hva Jesus i sin utsendingstale til disiplene (i Matt 10) peker på den motstand og de trengsler som hans vitner kommer til å bli utsatt for her i tiden. I møte med dette vil det være en stadig fristelse for Guds folk å tilpasse budskapet og vitnesbyrdet til det folk liker, slik at motsanden ikke skal bli så hard som den ellers ville bli. Da er det Jesus altså sier:

Derfor, hver den som *bekjenner* meg for menneskene, ham skal også jeg kjennes ved for min Far i himmelen. Men den som fornekter meg for menneskene, ham skal også jeg fornekte for min Far i himmelen. (Matt 10,32f)

Her hører vi Jesus klart bevitner at din og min frelse er avhengig av hva vi bekjenner om Jesus person. Fornekter vi det Guds ord sier oss om hvem Jesus er, da vil han også fornekte oss for sin Fader i himmelen. Dette store alvor understreker også apostelen Paulus:

For dersom du *med din munn bekjenner* at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppreiste ham fra de døde, da skal du bli frelst. Med hjertet tror en til rettferdighet, og med munnen bekjenner en til frelse. (Rom 10,9f)

Det er altså ikke nok bare å ha troen i sitt hjerte, som en hemmelighet og privatsak. Nei, det er et av den kristne tros særlige kjennetegn at den nettopp bekjenner for all verden hva

Gud har gitt oss i sin Sønn. Den klare og frimodige bekjennelse er et troens kjennemerke. Vi skal også vite og ha det klart for oss, at når NT vitner om hva som er historiens mål, når all skapningen samles for Guds trone på den siste store dag, da skal hele skaperverket nettopp bekjenne:

Derfor har og Gud høyt opphøyet ham og gitt ham det navn som er over alle navn, for at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og *hver tunge skal bekjenne* at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære. (Fil 2,9-11)

Apostelen vitner altså at skapningens store mål består i å samles i evigheten *for å bekjenne Kristi navn*. Bekjennelsen er m.a.o. den grunnleggende tilbedelse, og som skal klinge gjennom evigheters evighet. Det er av denne grunn vi i teologien har begrepet *ortodoks*, et ord som jo også er navnet på en kirkefamilie. Ordet selv har dobbelt betydning: Både betyr det *rett lære*, og *rett lovsang*. Saken er nemlig den at rett lovprisning er det bare der hvor det er rett lære! Denne hovedsak er det som males for våre øyne her i Filipperbrevet: ”- hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre til Gud Faders ære”.

Bekjennelsen og læren

Bekjennelse er altså å *si det samme som*. Det betyr å frimodig å holde frem det som Guds ord sier oss, og bygger på en bestemt forutsetning: At vi *vet* hva Guds ord sier og lærer. Bekjennelse forutsetter med andre ord det vi kaller *lære*, det forutsetter *lærebevissthet*. Begrepet *lære* er et meget viktig ord i NT. Tenk bare på hvor ofte vi hører at Jesus *lærte*. Han kaller seg selv *lærer*: ”Dere skal ikke kalle noen deres lærer uten én, det er Kristus” (Matt 23,9). Og når vi høre om de første kristne i Apostlenes gjerninger, sies det om dem:

De holdt urokkelig fast ved *apostlenes lære* og ved samfunnet, ved brødsbrytelsen og ved bønnene. (Apg 2,42)

Apostlenes lære er det første som nevnes. Apostlenes lære er det budskap menigheten hadde mottatt, både i lov og evangelium. *Læren* var noe av et hovedkjennemerke på de første kristne.

Subjektivismen

Det vi her taler om, er m.a.o. betydningen av den kristne *kunnskap*, kunnskapen i og om Guds ord. Med dette er vi samtidig fremme ved noe av et ømt punkt i våre dager. For det første er det å kunne avlegge en klar bekjennelse til Kristi person, der vi sier ”Dette er vår Gud”, noe som anses som litt av en formastelse. Årsaken til dette ligger i den siden ved tidsånden som vi gjerne kaller *subjektivismen*, dvs. at menneskene finner normen og grunnlaget for hva det skal tro og mene i sitt eget hjerte. I tråd med dette hører vi stadig folk si ”for meg er det så og så” når de skal gi til beste sin mening. Eller de sier ”for meg føles det eller oppleves det slik og slik”. Det som ligger under her, er at mennesket finner grunnlaget for alle sine vurderinger *i seg selv*, og ikke i noe som ligger utenfor det selv. Dessverre ser det ut til at denne måten å tale og tenke på har trengt dypt inn også i kristne sammenhenger. Stadig oftere kan du høre troende mennesker gi til beste sin oppfatning om det ene eller hint uten å ha det ringeste behov for å begrunne det de sier i Den hellige skrift. I stedet sies det: ”Jeg føler - -”. Slik skal en kristen *aldri* tale. Et Guds barn *vet* nemlig at autoriteten for og fundamentet under min tro aldeles ikke ligger i mitt eget hjerte eller følelser, men *utenfor meg*, i det ord som er oss gitt i Den hellige skrift.

Relativismen

Relativismen er et annet grunntrekk ved tidsånden i våre dager. Med dette mener vi den forestilling som folk flest har om at enhver mening, tro og overbevisning er like gyldig. Sannheten er - som alt annet - relativ. Dette er for så vidt en naturlig følge av at vi lever i en *pluralistisk* kultur. Samfunnet byr på en mengde ulike trosretninger, oppfatninger og religioner, og den moderne toleranse hevder med stor styrke at alt dette står på samme nivå. Ingen må mene at noe er mer sant enn noe annet. Også denne måten å tenke på er langt på vei trengt inn i den kristne menighet. Da blir også lærespørsmål bedømt som noe som er relativt. Det som da skjer, er at saker som Skriften taler klart og tydelig om, reduseres til *en mening*. Aller tydeligst ser vi dette i kampen rundt homofilis spørsmålet i kirken de senere år. Det biskopene og kirkens Lærenemnd her har gjort, er å redusere det Guds ord klart lærer i et bestemt etisk spørsmål til mening. Andre kan ha stikk motsatt oppfatning, men begge deler er *like berettiget*. Nettopp dette har da også vært den liberale sidens hovedmålsetting i kirkekampen som har rast i nittiårene: Deres vranglære i homofilis spørsmålet skal få kirkelig status som likeberettiget mening. Når kirkens ledelse nå har gått inn på dette kravet, sier en i virkeligheten at det Guds ord sier om saken også bare er en mening, som ikke har større autoritet enn enhver annen menneskelig mening. Det er dypt alvorlig når kirkens lederskap med dette reduserer apostlers og profeters vitnesbyrd til privatmeninger, som det står enhver kristen fritt å være enig eller uenig i. Men det er ikke i denne hensikt Gud har gitt oss sitt Ord. Dette ord har tvert om som kjennetegn at her taler den levende og hellige Gud selv, noe som dermed setter hver menneskelig autoritet og mening på sidelinjen. Det er forskjell på hva et menneske sier og hva Den levende Gud taler! Og når alle tings Herre og Skaper taler, er det bare én ting som sømmer seg: At vi bøyer oss i støvet og lukker munnen for at han skal få tale ut. Det som derfor kjennetegner Guds folk i denne situasjon, er at det med Guds ord *bekjenner*, bekjenner sannheten i Ordet fra Guds munn. Men dermed blir også den annen mening *løgn*.

I det åndsklima vi lever i i dag, vil denne måte å tale på både oppleves som og møtes med anklagen om at dette er det største hovmod. "Hvordan kan du påstå å ha patent på sannheten?" Hvilken troende har ikke fått denne typen arrige spørsmål slengt i ansiktet når han har vitnet ut fra Guds ord? Til dette må vi svare: Nei, vi har sannelig ikke patent på sannheten. Vi er ikke annet enn små barn som intet vet. Men vi har fått et Ord, et Ord fra den levende Gud. *Han* vet! Vi holder oss til hans Ord fordi vi har den tillit til vår Herre at han er den eneste som virkelig har greie på liv og død. Og det har behaget ham å åpenbare seg. *Gud har talt!* Det å være et Guds barn er (i dette stykke) intet annet enn *å si det samme som* vår Gud har sagt fore. Når vi derfor taler hva Guds ord sier om de ulike spørsmål, gjør vi det ikke fordi det er *våroppfatning* vi bærer til togs. Ikke fordi *vi* kan og vet. Men vi taler *som Guds ord og på Guds ansvar*. Gud Herren står selv inne for hva han har sagt, og har tatt ansvar for sannhetsgehalten i sitt Ord.

Nei, sannheten er ikke relativ. Sannheten er absolutt. Derfor har Guds ord det med seg, at den som kjenner Herren, også kan si med apostelen Paulus: "*Jeg vet på hvem jeg tror!*" (2Tim 1,12). Tenk hvilken frimodighet og klarhet! Her er der ingen tvil og uklarhet, ingen åndelige tåkedotter. Det lyder et tydelig og klart "*Jeg vet -!*" Dette er den kristne tros frimodige kjennetegn: Bekjennelsen.

De historiske bekjennelser

Ser vi på den kristne menighets historie gjennom de 2000 år som er gått siden Peter avla sin bekjennelse, finner vi at det også rent historisk har utkrystallisert seg en rekke

bekjennelser som den kristne kirke har funnet det nødvendig å avlegge. I kirkehistorien har vi to hovedperioder i så måte. Den første er Oldkirkens tid, der vi har tre ulike bekjennelser som *hele* kristenheten siden er blitt sående fast ved. Dette er den *apostoliske* trosbekjennelsen, som vi fremsier når vi døper våre barn. Det er den *nikensketros* bekjennelsen, som har vært gudstjenestens og høymessens hovedbekjennelse i de fleste kirkesamfunn. Og til sist den *athanasianske* trosbekjennelsen fra femhundretallet, som er en lærebekjennelse som ikke har vært i liturgisk bruk. I den oldkirkelige bekjennelsesdannelsen var det først og sist sannheten om Kristi person og gjerning som var tema: Hvem er Jesus, hvem er Gud? Er spørsmålene som disse bekjennelsene besvarer. Årsaken til bekjennelsesdannelsen var at nokså snart etter Jesu og apostlenes tid dukket det opp retninger som fornektet ulike sider ved budskapet om *hvem* Jesus er. Det opptrådte forkynnere og falske apostler som forkynte en annen Jesus, et annet evangelium. Det var de som fornektet at Jesus var sann Gud, ett med Faderen fra evighet. Og der kom andre som fornektet Jesu menneskelige natur, - han var bare tilsynelatende menneske. I møte med disse ser den kristne kirke seg nødtvunget til å sammenfatte sin tro nettopp i de bekjennelser som Oldkirken samlet seg bak: "Jeg tror på Gud Fader, den allmektige; - -, Jeg tror på Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, vår Herre, - -; Jeg tror på Den hellige Ånd - -". Bekjennelsen ble en livsnødvendighet for den første kirke i møte med løgnen. Og dette *er* bekjennelsens vesen! For den er overgitt oss som en arv fra fedrene, som skal hjelpe oss til å bli bevart i sannheten. Bekjennelsene er ikke noe *tillegg til* Guds ord i Skriften, men er bekjennelser *til* Guds ord, og sammenfatninger *av* de grunnleggende sannheter i Guds ord. Gjennom bekjennelsene rekker fedrene oss en hjelp for troen, til å bevare den klar og urokkelig.

Den andre store bekjennelsesperioden i kirkens historie, er reformasjonsårhundredet. Det det da stod strid om, var ikke læren om Kristi person, men om spørsmålet: "Hvordan blir et menneske frelst? Skjer det ved tro *og* gjerninger, eller ved troen alene?" Striden rundt dette for 500 år siden, kom til å dele hele kristenheten i to leire. På den ene siden stod de som med reformatorene kunne bekjenne: "Et menneske blir frelst av tro på Jesus Kristus *alene*, uten gjerninger, alene for Kristi døds og blods skyld". På den annen side stod de som nektet dette, og som hevdet at mennesket blir frelst av tro og gjerninger, at frelsen består i et *samarbeid* mellom Gud og mennesket. (Rett nok er de gjerningene som her kommer i betraktning, noe som "virkes av Guds nåde". Men det er likevel gjerninger). Derfor er det den dag i dag slik at den romersk-katolske vil si at et menneske bare er rettferdiggjort i samme grad som det er helliggjort. "Nei!" sier Martin Luther. "Nei!" sier Det nye testamente. En kristen er et Guds barn for Jesu skyld, og helt uavhengig av hvor langt han er nådd i helliggjørelsen. Om jeg på min siste dag, etter å ha levd som et Guds barn - det være seg i fem eller i sytti år - skulle ha en annen grunnvoll å dø på enn den som røverer på korset hadde, da er jeg blitt en fariseer. Hva hadde vel han å komme til Herren med? Hvorledes kunne han gjøre godt igjen det han hadde forvoldt av skade og elendighet i livet? Intet kunne han bringe eller gjøre. Likevel får han høre de salige ord: "I dag skal du være med meg til Paradis!" Dette får røverer i eie ene og alene på grunn av at det henger en ved hans side som tar på seg hele byrden av hans liv, hele tyngden av hans synd.

Reformasjonstidens bekjennelser ble utmyntet først og fremst for å fastholde denne sannhet. Dette er det nødvendig i vår tid på ny å hente frem. Det er noe av en grunnskade som er skjedd blant troende mennesker når de slutter å lese Luthers 'Lille Katekisme', eller om de ikke har den ringeste kjennskap til 'Den augsburgske bekjennelse' av 1530. Dette er to bekjennesskrifter som hver på sin måte klart sammenfatter hva det vil si å bli rettferdiggjort av tro for Jesu skyld. Det burde være noe av et kall for troende mennesker å hente disse bekjennelsene frem igjen, lese dem, grunne på dem. Det ville hjelpe oss til en

helt annen klarhet i troen, enn det vi dessverre altfor ofte er vitne til i vår dager, hvor det er så mye uklarthet og forvirring også blant dem som du ville forventet noe annet og mer av. Altfor ofte må det nok i dag sies slik vi hører det i Hebreerbrevet:

- skjønt dere etter tiden burde være lærere, trenger dere igjen at noen lærer dere de første grunnleggende ting i Guds ord. Dere er blitt slike som trenger til melk, ikke fast føde (Hebr 5,12)

Til skam for oss må dette dessverre sies.

Overfladiskheten

At ovenstående i så stor utstrekning gjelder kristenheten i landet vårt, henger igjen sammen med et annet trekk som preger tiden. Vi lever i en kultur som i ekstrem grad er overfladisk. Dette gjør at det moderne menneske også har sterke aversjoner mot grundig undervisning og arbeid for å tilegne seg kunnskap. Dette har også satt dype spor i kristenflokkene. Resultatet er at i forkynnelsen erstattes det *lærende og kunnskapsformidlende* element med søte fortellinger og anekdoter. Det kan bli så rørende at en riktig får tårene til å dryppe i forsamlingen. Men lyder det skikkelig bibelforkynnelse, der ”de margfulle retter” settes frem for tilhørerne, får pipen fort en annen lyd: ”Det er for tungt! Den slags kan vi ikke høre på, - dette tjener bare til å skremme folk vekk!” Når Guds folk begynner å tenke slik, graver de sin egen grav. For det eneste vi kan leve på, er det som hjelper oss til å *grunnfestes* i Guds ord. Og det skjer bare gjennom grundig undervisning i og kunnskap om de hellige Skriftene. Systematisk og planmessig bibelundervisning burde være noe av en hovedmålsetting å gjenreise i Guds folk, likeledes det å gjennomgå bekjennesskriftene i sammenheng. Og ikke minst å *lære våre barn* det samme. Det er grunn til å spørre: Lærer vi barna Lille Katekisme, lærer vi dem slik at de sågar kan den utenat? Dette skjer ikke mange steder i våre dager. Men det ville være en virksom motgift mot denne utviklingen som er preget av at alt skal være *lett*. Alt skal være likesom med gatekjøkkenet på hjørnet: 'Fastfood' er stikkordet. Altfor mye av forkynnelsen og formidlingen i kristen sammenheng er slik ”åndelig fastfood”, som derfor også er like usunn som mye av gatekjøkkenmaten. Den næringsrike kost som bygger opp, er krevende, og derfor noe langt mer en kvikk åndelig 'chips og Cola'.

Lettvintheten har gjerne som et hovedkjennetegn at den bedømmer alt etter et bestemt kriterium: Hvorvidt det er kjedelig eller ikke. Også forkynnerne må finne seg i å bedømmes etter deres underholdningsverdi. Er forkynneren ”tungt” og ”kjedelig”, da er han ferdig. Samtidig er overfladiskheten også kjennetegnet av at den aldri stiller seg selv det selvkritiske spørsmål ”Mon det er jeg som er for lett?”

Bekjennelsen og Skriften

Hvorfor trenger vi bekjennelsen? Bekjennelsen er det som hjelper oss til klarhet i troen. Bekjennelsen hjelper oss til å se at troen på avgjørende måte henger på *kunnskap i Guds ord*, og ikke kan klare seg uten denne. Vi tør si at når Jesus sier - slik vi hører i hans yppersteprestlige bønn - at

- dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus (Joh 17,3),

da gjelder det at *den som ikke kjenner Skriftene, heller ikke kjenner Gud*. Det er gjennom Skriftene alene vi lærer å kjenne Herren vår Gud, - han åpenbarer seg intet annet sted. Det

er av denne grunn apostelen Paulus avlegger følgende bekjennelse når han skal svare for sin tro innfor landshøvdingen Felix etter at han er fengslet:

Men det vedgår jeg for deg, at etter den Veien som de kaller en sektlære, tjener jeg våre fedres Gud slik at jeg tror alt det som er skrevet i loven og i profetene (Apg 24,14).

Dette er et uhyre viktig vers. Uttrykket som her er oversatt med ”det vedgår jeg”, har i grunnteksten ordet for å *bekjenne*. Paulus var anklaget for å fare med ”sektlære”. Grunntekstens ord for dette (gr. *hairesis*) er et ord vi finner igjen i fremmedordet *heresi*, vranglære. Men den bokstavelige betydning av ordet, er å *si noe annet enn*, dvs. annet enn det som står skrevet. Ordet betyr altså det rakt motsatte av å bekjenne, som vi pekte på betyr å *si det samme som*.

Hva er det så Paulus bekjenner? Vi understreker her ordlyden i verset: ”- jeg *tjener således* mine fedres Gud at jeg *tror alt som står skrevet* i loven og profetene -”. Paulus beskriver her i konsentrert form sin tjeneste som apostel. Legg nå merke til hvordan apostelen bruker ordet å *tjene*. Når vi bruker dette ordet, tenker vi gjerne på noe vi *gjør* i arbeidet i Guds rike. Men Paulus bruker ikke begrepet slik her. Tvert om beskriver han *troen* som det grunnleggende innhold i tjenesten. Denne tro er også meget klart innholdsbestemt: Han *tror alt som står skrevet* -. Paulus kommer ikke med noe nytt! Tvert om: Det han tror, lærer og forkynner er intet annet enn det som er gitt i de hellige skrifter. Det er på denne bakgrunn NT i andre sammenhenger taler om ”troens lydighet”. Dette uttrykket sikter ikke til *den lydighet en troende viser* Gud, men betyr *den lydighet som består i å tro*. Troen er den grunnleggende lydighet. Om et menneske kunne oppfylle hele Loven, men ikke tror, da er han allikevel ulydig mot Gud. For troen er den egentlige oppfyllelsen av det 1. bud. Paulus' tro skiller seg m.a.o. ikke fra hans anklagere derved at han har forlatt Skriften eller ”går ut over det som skrevet står”. Den kristne tro er tvert imot eksklusivt forankret i Den hellige skrift.

Bekjennelse og strid

I møte med troens fiender og anklagere *bekjenner troen seg til Skriften*. Dette er et avgjørende kjennetegn ved den sanne tro. Derfor er det også slik at til bekjennelsen hører også det å *stride for evangeliet*:

Dere elskede! mens jeg gjorde meg all flid for å skrive til eder om vår felles frelse, så jeg meg nødt til å skrive til dere med formaning om å stride for den tro som én gang er overgitt til de hellige. (Jud v. 3)

Det er noe som er oss overgitt fra fedrene, fra apostler og profeter. Grunnteksten understreker her også at troens sannhet er gitt ”en gang for alle”. Den kan ikke endres i samsvar med tidens krav. Den er ikke underlagt noen utviklingens lov. Den er ikke avhengig av nyere tids erkjennelse. Én gang for alle er den oss overgitt, overgitt i kraft av et ord som står fast om så himmel og jord rokkes (Matt 24,35).

Det som kjennetegner denne tro, er at den er ”det som ikke oppkom i noe menneskes hjerte”, og som derfor på det sterkeste strider imot hva det naturlige menneske tenker og mener og synes. Av denne grunn vil troen *alltid* vekke motsigelse fra verden og det naturlige menneske. Dette er et vesenskjenntegn ved den sanne tro. Derfor hører det også til troens *vesen* at den må stride, stride for sannheten. Nøyaktig dette er det apostelen her formaner menighetene til. Han skriver ”med formaning om å stride”! Dette høres ikke fint

ut i dag. ”Er det ikke viktigere at vi elsker hverandre og slutter å kjekle?” får vi høre. ”All denne evindelige strid stenger for evangeliet og hindrer mennesker i å komme til tro. Strid i kirken er anstøt for evangeliet.” Men saken er: Det er bare gjennom å stride for sannheten at vi kan bevare sannheten! Den som slutter fred med eller inngår våpenhvile med løgn og fornektelse, han mister sannheten. Kristi menighet strider ikke av stridslyst. Men fordi vi har en Herre som er oss så kjær, fordi vi har en sannhet som er oss så dyrebar, at den er umistelig. Dersom noen vil forkludre den, da mister vi den.

Derfor er dette Guds menighets kjennetegn: Den bekjenner. Med apostler og profeter, med Kristi kirke gjennom alle tider avlegger vi den gode bekjennelse: ”Vi vet på hvem vi tror!”

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige Ånd, som var, er og være skal én sann Gud, høylovet i evighet! Amen.
